

Arrest

nr. 176 936 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2014 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 maart 1951.

Op 8 oktober 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Deze aanvraag wordt goedgekeurd op 21 november 2008.

Op 24 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Deze aanvraag wordt goedgekeurd.

Op 11 oktober 2010 wordt de zoon van de verzoekende partij genaturaliseerd tot Belg.

Op 27 oktober 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van een gezinshereniging. Op 29 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van het visum lang verblijf.

Op 14 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Op 19 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van het visum kort verblijf.

Op 3 mei 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Op 5 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van het visum kort verblijf.

Op 26 november 2012 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Op 10 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van het visum kort verblijf. De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 7 juni 2013 met nummer 104 594 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

Op 19 juni 2013 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een visum kort verblijf. Op 2 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van het visum kort verblijf. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 27 augustus 2014 met nummer 128 305 vernietigt de Raad de beslissing van 2 augustus 2013.

Op 5 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van het visum kort verblijf, dat op 19 juni 2013 werd aangevraagd.

Op 28 oktober 2014 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Op 7 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum kort verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die op 7 november 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(x) De/Het Ambassade van België te MOSKOU

(...)

heeft/hebben

(x) uw visumaanvraag onderzocht

(...)

(x) Het visum is geweigerd

(...)

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. (x) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

(...)

9. (x) uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende
Aangetoond*

** Andere :*

Geen vluchtreservatie.

** Aanvraag meerdere binnenkomsten wordt niet gerechtvaardigd.*

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Andere*

In 2011 werd betrokkene reeds een visumaanvraag voor gezinshereniging geweigerd. De aanvrager heeft een lang verblijf op het oog om zich te vestigen in België bij haar familie. Omzeiling van de procedure gezinshereniging. Bovendien legt betrokkene geen vluchtreservatie - en dus ook geen retourvlucht naar haar land van herkomst - voor, waardoor een terugkeer niet is gegarandeerd."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het middel zelf stelt de verzoekende partij dat eveneens de materiële motiveringsplicht is geschonden.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel en de repliek op de nota met opmerkingen als volgt in haar synthesesamenvatting:

"De zorgvuldigheid vereist in de zorgvuldigheidsplicht is niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd door volgende overwegingen :

"het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond..."

uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

...

Andere : geen vluchtreservatie

Aanvraag meerdere binnenkomsten wordt niet gerechtvaardigd.

...

Andere

In 2011 werd betrokkene reeds een visumaanvraag voor gezinshereniging geweigerd; De aanvrager heeft een lang verblijf op het oog om zich te vestigen in België bij haar familie. Omzeiling van de procedure gezinshereniging. Bovendien legt betrokkene geen vluchtreservatie – en dus ook geen retourvlucht naar haar land van herkomst – voor, waardoor een terugkeer niet is gegarandeerd."

Bij haar visumaanvraag heeft verzoekster echter onder meer volgende documenten gevoegd:

- Een uittreksel uit haar bankrekening waaruit blijkt dat zij een pensioen van 6.573,18 Roebel per maand ontvangt als nationaal pensioen, en een bedrag van 6.059,41 Roebel per maand als pensioen verstrekt door de Stad Moskou ;

- Het bewijs dat zij eigenaar is van het appartement dat zij in Moskou betreft ;

Een attest van de Gemeenschap van Eigenaars waarop vermeld is dat zij haar appartement als eigenaar betreft .

- Een verklaring van haar zoon, de Heer B.(...) M.(...), waarin onder meer wordt uiteengezet (bij vorige aanvragen reeds neergelegd, maar thans opnieuw) :

"Ik wil uw aandacht vragen voor het feit dat mijn moeder na haar bezoek aan haar familie in België de vaste intentie heeft om terug te keren naar Rusland.

Mijn moeder heeft inderdaad op een bepaald ogenblik een aanvraag voor een visum gezinshereniging ingediend, dat werd afgewezen omwille van het feit dat geen gezinshereniging met meerderjarige kinderen in België meer mogelijk is.

Zij, en ook ik en mijn familie, beseffen heel goed dat ook al zou ze met een toeristenvisum naar België komen, er geen enkele kans is dat ze hier een verblijfsvergunning zal krijgen.

Zij heeft dus definitief afgezien van haar bedoeling om bij mijn familie in België te komen wonen.

Zij heeft in elk geval meer dan voldoende belangen in Rusland die een motief vormen voor een terugkeer naar Rusland : zij heeft een appartement in haar land van herkomst en geniet aldaar een pensioen, terwijl in België zij over geen enkel inkomen kan beschikken.

Verder is er nog één dochter in Rusland, mijn zuster, die voor haar zorgt.

De reden waarom mijn moeder een toeristenvisum vraagt, is dat het voor mij en mijn familie - ik en mijn vrouw en drie kinderen - financieel niet haalbaar is om mijn moeder in Rusland te gaan bezoeken.

Mijn moeder is alleen en zij moet dus maar één vliegtuigticket betalen om haar familie in België te kunnen zien." (stuk 5)

Door de neergelegde documenten, inzonderheid de verklaring van haar zoon, worden het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf wel degelijk in detail aangetoond, en wordt haar voornemen om het grondgebied van België vóór het verstrijken van het visum te verlaten omstandig gemotiveerd.

Door de neerlegging van de bewijzen van haar pensioeninkomen en van het document met bewijs dat zij eigenaar is van haar woning in Moskou, wordt ontegensprekelijk aangetoond dat verzoekster over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt en dat haar sociaal-economische situatie een sterk motief vormt voor terugkeer naar de Russische Federatie.

In de verklaring van de zoon van verzoekster wordt afdoende uiteengezet dat verzoekster beseft dat zij nooit een verblijfsvergunning in België zal krijgen op basis van gezinshereniging, gezien de wetswijziging.

Overigens is verzoekster in het verleden reeds driemaal met een toeristenvisum naar België gereisd om haar familie te bezoeken, en reisde zij telkens vóór het verstrijken van het visum terug naar de Russische Federatie ; dit blijkt uit de stempels in haar reispaspoort, stuk 5, en het wordt voor twee in- en uitreizen bevestigd door de nota van de Belgische Staat in het kader van de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van 2 augustus 2013, stuk 4).

Dat verzoekster meervoudige binnenkomsten in België vraagt volgt uiteraard uit het feit dat haar naaste familie in België verblijft en dat zij deze wenst te bezoeken.

Dat verzoekster geen vluchtreservatie voorlegt is evident, gezien de talrijke vorige weigeringen tot het verstrekken van een visum.

Overigens is het voorleggen van een vluchtreservatie enkel een mogelijk informatie-element dat het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen (artikel 14. 1. d) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009), terwijl verzoekster afdoende andere informatie heeft verstrekt waaruit dit voornemen blijkt.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt aan al deze elementen voorbijgegaan, en uit niets blijkt dat de door verzoekster neergelegde documenten aan een onderzoek werden onderworpen en in de overwegingen leidend tot de weigeringsbeslissing ook maar enige aandacht hebben gekregen.

Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledig dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd en de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd.

Gezien in de motivering van de bestreden beslissing voorbijgegaan wordt aan de vermelde voor de beslissing nuttige feiten en documenten wordt ook de materiële motiveringsplicht geschonden.

2. Replik op de nota met opmerkingen van de verwerende partij

(...)

Volgens de nota met opmerkingen van de verwerende partij was er bij de visumaanvraag van verzoekster een schrijven van haar zoon bijgevoegd, dat niet de inhoud had die in het inleidend verzoekschrift en hierboven in de samenvatting van de middelen hernomen wordt, maar een summier schrijven dd. 18 juni 2013 waarvan de nota de inhoud weergeeft.

Verzoekster blijft erbij dat de brief van haar zoon, waarvan kopie als stuk 6 bij het inleidend verzoekschrift werd gevoegd, wel degelijk samen met de visumaanvraag werd neergelegd, en dat, als het niet in het administratief dossier aanwezig is, het allicht hetzelfde lot heeft ondergaan als de andere eveneens bij de visumaanvraag gevoegde documenten, die volgens verwerende partij niet neergelegd zijn geweest.

Volgens de nota met opmerkingen van de verwerende partij vindt de stelling van verzoekster dat zij de bewijzen van een pensioeninkomen en van het eigendom van een appartement zouden aantonen, voorzien van een Nederlandse vertaling, geen steun in het administratief dossier.

Verzoekster heeft echter een lijst van de neergelegde documenten opgesteld en neergelegd op de Ambassade, maar de aangestelde wilde geen afgestempelde kopie aan verzoekster geven. (stukken 1 en 2).

Zij heeft dit gedaan omdat bij haar vorige visumaanvragen is gebleken dat niet alle door haar neergelegde documenten in het administratief dossier opgenomen werden.

De bewijzen van haar pensioeninkomen en van haar eigendom van een appartement zijn stukken 3, 13 en 19 in deze lijst, en de verklaring van haar zoon is stuk 16.

Overigens werd de vorige weigeringsbeslissing van 2 augustus 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 27 augustus 2014 vernietigd, zodat de stukken neergelegd in het kader van deze vorige aanvraag nog in het dossier moeten zitten.

Het arrest van 27 augustus 2014 acht het bewezen dat de bewijzen in verband met de pensioeninkomsten van verzoekster en van het feit dat zij eigenaar is van een appartement werden neergelegd, en dat verwerende partij kennis had van de brief van haar zoon."

3.1.2. De verwerende partij heeft als volgt gerepliceerd op het enig middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852)

De thans bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

(...)

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gegeven motivering haar niet zou toelaten kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing.

Het schrijven van haar zoon d.d. 18.06.2013 dat zij bij de aanvraag voegde luidt als volgt:

"Geachte heer, mevrouw,

*Hierbij bevestig ik dat ik mijn moeder I.(...) N.(...) , wonende te (...) Rusland in Moskou, uitnodig voor een familiebezoek gedurende (...) voor 1 jaar.
Zij zal gedurende deze periode bij mij thuis verblijven.
Tevens bevestigd ik dat ik mij voor beiden financieel garant stel.
18.06.2013 B.(...) M.(....)"*

Het voorgelegd schrijven bevat niet de inhoud zoals door haar aangevoerd in het verzoekschrift, zodat het middel op dit punt faalt in feite. Zij kan niet dienstig voorhouden dat doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zouden worden aangetoond door het schrijven van haar zoon.

Bovendien kan een loutere verklaring van haar zoon dat zij geen verblijfsrecht nastreeft en zij meer dan voldoende belangen heeft in Rusland geen afbreuk doen aan het feit dat geen stukken ter staving daarvan werden voorgelegd, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De stelling van verzoekende partij dat zij bewijzen van een pensioeninkomen en van het eigendom van een appartement zouden aantonen, bij de aanvraag zou hebben gevoegd, vindt evenmin steun in het administratief dossier. Zij kan derhalve niet dienstig aanvoeren dat daaruit zou blijken dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt en dat haar sociaal-economische situatie een sterk motief vormt voor een terugkeer naar het land van herkomst.

Gezien regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681), kan zij niet dienstig opwerpen dat zij in het verleden drie maal naar België reisde en voor het verstrijken van het visum het grondgebied heeft verlaten, gezien die argumentatie niet werd aangehaald in het kader van de initiële aanvraag.

Met dit onderdeel van het middel gaat verzoekende partij bovendien voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen, en enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Geen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aangetoond.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij niet in de gelegenheid zou zijn gesteld de stukken over te leggen die naar haar oordeel haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken, zodat de schending van de zorgvuldigheidsbeginsel niet wordt aangetoond.

Het enig middel is ongegrond."

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.1. De verzoekende partij voert in haar middel ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk

bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij voert tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Het zorgvuldigheidsbeginsel dient *in casu* samen met de materiële motiveringsplicht onderzocht te worden.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 32, 1, van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de visumcode), daar dit de juridische basis vormt van de bestreden beslissing. Artikel 32, 1, van de visumcode, waarop de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;*
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,*

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Uit deze bepaling volgt dat de verwerende partij op grond van de verschillende voormelde redenen de aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven, zoals vermeld onder artikel 32, 1, van de visumcode, hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissingen op correcte wijze zijn gesteund op één van deze opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende gemotiveerd zijn en de overige weigeringsgronden als overtollig moeten worden beschouwd.

De Raad wijst er op dat de gemachtigde van de Minister bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijf beschikt over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, 4, en 32, 1, van de visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager(s) kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, *Koushaki*, pt. 63).

De verzoekende partij stelt in de synthesesamenvatting dat het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen reis duidelijk zijn en dat de stukken die zij heeft neergelegd, staven dat zij naar België wil reizen om haar zoon en zijn gezin te bezoeken. Zij betoogt dat dit duidelijk blijkt uit de verklaring van haar zoon die werd neergelegd bij haar aanvraag. De verzoekende partij is eveneens van mening dat haar voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum ook blijkt uit de neergelegde stukken.

In artikel 14 van de visumcode en bijlage II van de visumcode wordt er weergegeven welke verschillende documenten de vreemdeling dient neer te leggen opdat de voorwaarden om een visum af te geven getoetst kunnen worden.

Artikel 14 van de visumcode luidt als volgt :

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;
b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;
b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;
c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;
d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;
e) het verblijfsadres;
f) de duur en het doel van het verblijf;
g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw (...)”

De bijlage II, waarnaar in artikel 14.3 van de visumcode verwezen wordt, luidt als volgt:

“BIJLAGE II

Niet-limitatieve lijst van bewijsstukken

De in artikel 14 bedoelde bewijsstukken die door visumaanvragers dienen te worden verstrekt, kunnen onder meer zijn:

DOCUMENTEN WAARUIT HET DOEL VAN DE REIS BLIJKT

[...]

3. voor reizen in het kader van toerisme of met een privé karakter:

a) documenten met betrekking tot huisvesting:

— een uitnodiging van de eventuele gastheer/gastvrouw;

— een document van de instelling die logies verstrekt of elk ander geschikt document waaruit de beoogde

accommodatie blijkt;

b) documenten met betrekking tot de reisroute:

— bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken;

— in geval van doorreis: visum of inreisvergunning voor het derde land van bestemming; tickets voor de verdere reis;

[...]

B. DOCUMENTEN AAN DE HAND WAARVAN HET VOORNEMEN VAN DE AANVRAGER OM HET GRONDGEBIED VAN DE LIDSTATEN TE VERLATEN KAN WORDEN GETOETST

1. reservering van een retour- of rondreisticket;

2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;

3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;

4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;

5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”

Bij haar aanvraag van 28 oktober 2014 heeft de verzoekende partij de volgende documenten voorgelegd:

- Bijlage 3bis: verbintenis tot tenlasteneming d.d. 18 oktober 2014 waar de zoon van de verzoekende partij zich garant stelt;
- Ongedateerde verklaring van de zoon van de verzoekende partij;
- Identiteitskaart van de zoon van de verzoekende partij;
- Getuigschrift van woonst van de zoon van de verzoekende partij d.d. 18 oktober 2014;
- Samenstelling van gezin van de zoon van de verzoekende partij d.d. 18 oktober 2014;
- Loonbrief van de zoon van de verzoekende partij voor juli 2014 ten bedrage van 2809,77 euro;
- Loonbrief van de zoon van de verzoekende partij voor augustus 2014 ten bedrage van 2598,87 euro;
- Loonbrief van de zoon van de verzoekende partij voor september 2014 ten bedrage van 2778,34 euro;
- Huwelijksakte van de verzoekende partij d.d. 14 november 1969;
- Overlijdensakte eerste echtgenoot van de verzoekende partij d.d. 29 mei 1995;
- Huwelijksakte van de verzoekende partij d.d. 6 april 1996;
- Overlijdensakte tweede echtgenoot van de verzoekende partij d.d. 24 juni 2008;
- Geboorteakte van de zoon van de verzoekende partij d.d. 21 augustus 1972;
- Document waarvan gesteld wordt dat het bankgegevens zijn;
- Document waarvan gesteld wordt dat het een eigendomsbewijs is van een appartement in Moskou van de verzoekende partij;
- Document waarvan gesteld wordt dat het pensioengegevens zijn van de verzoekende partij;
- Reisverzekering voor de periode van 25 februari 2014 tot en met 22 februari 2015;
- Paspoort en identiteitskaart van de verzoekende partij.

3.1.3.1.1. Vooreerst wijst de Raad er op dat waar de verzoekende partij in haar synthesesamenvatting een verklaring van haar zoon citeert, blijkt niet dat deze verklaring zich in het administratief dossier bevindt. Er is bij de aanvraag van 28 oktober 2014 een andere verklaring van de zoon van de verzoekende partij neergelegd, waarvan de inhoud niet overeenkomt met de inhoud van de verklaring die de verzoekende partij heeft geciteerd. De Raad kan dan ook geen rekening houden met de inhoud van de door de verzoekende partij geciteerde verklaring. Bovendien komt de inhoud van de verklaring die werd neergelegd in het kader van de aanvraag van 28 oktober 2014 ook niet overeen met de verklaring die de verwerende partij in haar nota met opmerkingen heeft geciteerd. De verwerende partij heeft daar een verklaring van de zoon van de verzoekende partij geciteerd die werd neergelegd bij de aanvraag van 19 juni 2013. De bestreden beslissing handelt echter over de visumaanvraag van 28 oktober 2013. Er dient dan ook rekening te worden gehouden met de documenten die in het kader van deze visumaanvraag werden neergelegd.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij geen bewijzen van een pensioeninkomen of van de eigendom van een appartement heeft neergelegd bij haar visumaanvraag. Het administratief dossier bevat echter een intern document van de Belgische ambassade in Moskou d.d. 5 november 2014 inzake de visumaanvraag van 28 oktober 2014 waarin de

verschillende documenten die zijn neergelegd, worden opgesomd. Zo worden, onder meer, de volgende documenten genoemd:

- *“Bewijs van uw beroepssituatie: carnet de pension”;*
- *“Financiële middelen – Bank documenten”;*
- *“Bewijs van uw persoonlijke inkomsten (salaris, pensioen, overschrijving ter uwer gunste”*
- *“Andere: preuve proriété: un appartement à Moscou”*

De verwerende partij kan dus niet dienstig stellen dat deze documenten niet neergelegd zijn geweest bij de aanvraag van 28 oktober 2014. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt dat een loutere verklaring - waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij geen verblijfsrecht nastreeft en dat zij voldoende belangen heeft in Rusland - geen afbreuk kan doen aan het feit dat geen stukken worden neergelegd die de verklaring kunnen staven, gaat de verwerende partij er wederom aan voorbij dat de verzoekende partij wel degelijk stukken inzake haar belangen in Rusland heeft neergelegd, zoals blijkt uit het voorgaande.

3.1.3.1.2. De verzoekende partij gaat in haar synthesesmemorie verder in op het eerste motief van de bestreden beslissing, namelijk dat het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Dit wordt in de bestreden beslissing verder gemotiveerd door te stellen dat de aanvraag voor meerdere binnenkomsten niet wordt gerechtvaardigd en dat er geen vluchtreservatie is neergelegd. De verzoekende partij betwist deze motieven. Zij betoogt dat het duidelijk is dat zij haar zoon en zijn gezin komt bezoeken. Zij verwijst hier naar het feit dat zij in het verleden al meerdere visums kort verblijf heeft verkregen om haar familie te bezoeken en dat zij telkens tijdig is teruggekeerd naar Rusland. De verzoekende partij stelt dat de meerdere binnenkomsten worden aangevraagd omdat zij haar familie wenst te bezoeken.

Het is de Raad niet duidelijk waarom de verwerende partij meent dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf van de verzoekende partij onvoldoende zijn aangetoond. De verzoekende partij toont aan dat haar zoon en zijn gezin in België wonen. Haar zoon stelt in de verklaring, die bij de aanvraag van 28 oktober 2014 werd neergelegd en in het administratief dossier te vinden is, dat hij zijn moeder uitnodigt om haar familie te komen bezoeken en heeft zich tevens garant gesteld voor zijn moeder. Bovendien blijkt uit onderzoek van het administratief dossier dat de verzoekende partij in het verleden haar zoon heeft mogen bezoeken en dat zij tijdig is teruggekeerd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij met voormelde gegevens rekening gehouden heeft. Bijgevolg kan de verwerende partij niet zonder meer stellen dat het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende worden aangetoond doordat er geen bewijs van een vluchtreservering werd neergelegd. Daarenboven meent dat de Raad dat het *in casu* niet kennelijk onredelijk is dat de verzoekende partij geen vluchtreservering voorlegt nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij de huidige visumaanvraag ingediend heeft op 5 september 2014, met name een week nadat de Raad de beslissing inzake haar visumaanvraag van 19 juni 2013 vernietigd heeft en de verwerende partij nog geen nieuwe beslissing inzake die aanvraag genomen heeft. De visumaanvraag van 19 juni 2013 was vergezeld van een vluchtreservering. In die specifieke omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk dat de verzoekende partij nu niet opnieuw een vluchtreservering voorgelegd heeft. Het eerste motief van de bestreden beslissing mist een deugdelijke materiële grondslag.

3.1.3.1.3. De bestreden beslissing is *in casu* ook gegrond op een tweede motief, namelijk dat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van het visum, niet kan worden vastgesteld. Daar een deugdelijke materiële grondslag ontbreekt voor het eerste motief, dient de Raad na te gaan of de bestreden beslissing gedragen kan worden door het tweede motief.

Wat betreft het voornemen om terug te keren naar Rusland wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“In 2011 werd betrokkene reeds een visumaanvraag voor gezinshereniging geweigerd. De aanvraagster heeft een lang verblijf op het oog om zich te vestigen in België bij haar familie. Omzeiling van de procedure gezinshereniging. Bovendien legt betrokkene geen vluchtreservatie – en dus ook geen retourvlucht naar haar land van herkomst – voor, waardoor een terugkeer niet is gegarandeerd.”*

In dit verband stelt de verzoekende partij dat door de neerlegging van de bewijzen van haar pensioeninkomsten en haar eigendomsakte van een appartement in Moskou aangetoond wordt dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt en dat haar sociaaleconomische situatie een sterk

motief vormt voor een terugkeer. Zoals eerder gesteld, blijkt uit het administratief dossier dat deze stukken wel degelijk werden neergelegd bij de aanvraag van 28 oktober 2014.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat er meerdere documenten zijn neergelegd zonder vertaling. De Raad wijst er echter op dat dit een motivering *a posteriori* is, daar die niet in de bestreden beslissing terug te vinden is. In de bestreden beslissing wordt immers niet gesteld dat bepaalde documenten niet in overweging konden worden genomen wegens een ontbrekende vertaling. Daargelaten de vraag of een vertaling al dan niet werd toegevoegd, dient bovendien te worden vastgesteld dat de Belgische Ambassade te Moskou deze documenten op voldoende wijze heeft begrepen om een korte weergave ervan te kunnen geven.

Uit de bijlage II, waarnaar in artikel 14.3 van de visumcode verwezen wordt, blijkt dat een vreemdeling meerdere documenten kan neerleggen aan de hand waarvan het voornemen om het grondgebied van de lidstaat tijdig te verlaten kan worden getoetst. In deze niet-limitatieve lijst worden 5 verschillende stavingsstukken opgenoemd: reservering van een retour- of rondreisticket; bewijs van financiële middelen in het land van verblijf; bewijs van een dienstverband; bankafschriften; eigendomsbewijzen van onroerend goed en bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden, beroepssituatie.

In de bestreden beslissing wordt er in verband met de neergelegde documenten enkel gesteld dat de verzoekende partij geen vluchtreservatie heeft neergelegd. Zoals de verzoekende partij correct aanvoert in haar synthesememorie, is een vluchtreservatie maar één van de mogelijke elementen waarmee rekening gehouden kan worden bij het beoordelen van het voornemen om het grondgebied van de lidstaat tijdig te verlaten. De verzoekende partij betoogt dat de overige neergelegde documenten op zich aantonen dat zij het voornemen heeft om terug te keren naar Rusland. Zoals blijkt uit punt 3.1.3.1.2. acht de Raad het in de specifieke omstandigheden die de huidige aanvraag kenmerken niet kennelijk onredelijk dat de verzoekende partij geen vluchtreservatie voorgelegd heeft. Daarenboven blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met alle documenten die neergelegd werden om het voornemen van de verzoekende partij om terug te keren naar het land van herkomst voor het einde van haar visum te beoordelen.

De verzoekende partij stelt eveneens dat zij al meerdere keren met een visum kort verblijf naar België is gereisd, en dat zij telkens het grondgebied tijdig heeft verlaten. Uit de visumcode blijkt dat de autoriteiten die een visumaanvraag moeten beoordelen overeenkomstig artikel 21.4 van de visumcode de lengte van de vorige en de voorgenomen verblijven dienen te controleren om na te gaan of de aanvrager de maximaal toegestane verblijfsduur op het grondgebied van de lidstaten niet heeft overschreden, ongeacht mogelijke toegestane verblijven op grond van een nationaal visum voor verblijf van lange duur of een door een andere lidstaat afgegeven verblijfsvergunning. De verwerende partij dient dus kennis te hebben van het feit dat de verzoekende partij in het verleden altijd heeft voldaan aan de vereiste om tijdig terug te keren naar haar land van herkomst. Bovendien blijkt dit ook uit het administratief dossier. De stelling van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op haar eerdere visums daar zij dit element niet heeft aangehaald bij haar initiële aanvraag, kan dan ook niet gevolgd worden.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing enkel naar het feit dat de verzoekende partij in 2011 een visum lang verblijf heeft aangevraagd in het kader van een gezinshereniging. Deze aanvraag werd geweigerd. De verwerende partij stelt om deze reden dat de verzoekende partij een lang verblijf op het oog heeft en dat de huidige aanvraag enkel een omzeiling is van de procedure gezinshereniging. Zij verduidelijkt echter op geen enkele wijze waarom zij tot deze conclusie komt en waarom er verder geen rekening kan gehouden worden met de eerdere visums kort verblijf en de andere elementen die het voornemen om tijdig terug te keren kunnen aantonen. De verwerende partij kan ook niet dienstig voorhouden dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op haar eerdere visums daar zij dit element niet heeft aangehaald bij haar initiële aanvraag. Nu overeenkomstig artikel 21.4 van de visumcode blijkt dat de autoriteiten die een visumaanvraag moeten beoordelen de lengte van de vorige en de voorgenomen verblijven dienen te controleren, om na te gaan of de aanvrager de maximaal toegestane verblijfsduur op het grondgebied van de lidstaten niet heeft overschreden, ongeacht mogelijke toegestane verblijven op grond van een nationaal visum voor verblijf van lange duur of een door een andere lidstaat afgegeven verblijfsvergunning. Bijgevolg diende de verwerende partij op de hoogte te zijn van het verloop van de voorgaande visumaanvragen. Bovendien bepaalt artikel 21.9 van de visumcode het volgende: *“Een eerdere visumweigering leidt niet automatisch tot weigering van een nieuwe aanvraag. Een nieuwe aanvraag wordt beoordeeld op basis van alle beschikbare informatie.”*

Uit het voorgaande blijkt niet dat de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd bij het beoordelen van de aanvraag voor een visum kort verblijf. Ook bij het tweede motief ontbreekt er een deugdelijke materiële grondslag.

3.1.3.2. Een schending van de materiële motivering *juncto* artikel 32 van de visumcode en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2014, tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS